

Život v Xele

Pro ty, co jsou stále zmatení, Quetzaltenangu se také říká Xela. Původně totiž město obývali Mayové, kteří ho pojmenovali Xelajú, což znamená „pod horami“. Až když město bylo dobyto Španěly, přejmenovali ho na "Quetzaltenango", což znamená „místo ptáka quetzal“. Quetzal (Pharomachrus mocinno) je totiž takový malý barevný typický pták, který tady dříve žil, ale teď už je k naleznutí jen v rezervacích. Je národním ptákem, najdete ho na vlajce a také se podle něj jmenují místní peníze „quetzaly“.

A co jinak....Dát výpověď jsem se odhodlala až ve středu nakonec. Vůbec se mi tam nechtělo a tak jsem přemluvila několik lidí, ať jdou se mnou, ale obavy byly úplně zbytečné. Byli na mě nejvíc milí a ještě mi poděkovali, že jsem jim to přišla říct dopředu.

Já s Evou jsme se přestěhovaly do Casa Miguel Cervantes, což je vlastně také škola španělštiny, ale my jsme tu jen ubytované. Je to za rohem od toho, kde jsme bydlely před tím. Maaice se tady nelíbilo a tak zůstala v tom původním spolu se svojí kamarádkou z Německa, která nedávno dorazila. Nám se tady hrozně líbí. Má to tu na starost taková maličkatá Guatemalanka Ilsy, která je hrozně milá, vtipná a ukecaná. Když jsme se tam stěhovaly, tak já hrozně pospíchala a ona mluvila asi hodinu v kuse a pořád opakovala to samé dokolečka, než jsem ji zastavila, že musím jít. Je to levnější a je tu hlavně super atmosféra. Dokonce máme u našeho pokoje s Evou soukromou koupelnu, (tedy obří místnost se záchodem a umyvadlem), což je ale co říct, protože krom našeho umyvadla je tu už jen jedno a dřez v kuchyni. Jsou tu i nějaké negativní drobnosti jako, že jak máme velký pokoj, tak je v něm zima, zase jen jedny klíče, použití zásuvky znamená pěti minutové štelování kabelu za pomoci lepenky a gumičky, moje postel má v podstatě jen péra přes které není žádná matrace apod., ale kdo by se takovými drobnostmi zabýval, když máme takovou sympatickou domácí a spolubydlící. Je to tu plné mladých lidí, je nás tu teď asi osm. Nejlepší je Ema z Kanady a Ryan z Colorada, kteří tu jsou také na několik měsíců. Mno a pak spoustu dalších.

Celkově jsou tu všichni milí, nejen ti místní, ale i ti, co sem přijedou. Ve škole pak Nina z Rakouska, ale ta bohužel minulý týden odjela. A ještě tu byl David z Irska. S tím byla sranda. Potkala jsem ho u nás v domě a původně tam chtěl zůstat jen jednu noc a ještě si stěžoval, jak je Xela nudné město. Tak jsem ji začala hájit, a abych mu to dokázala, vytáhla jsem ho ten večer ven a nakonec tady zůstal přes týden a hrozně se mu tu líbilo a ještě mi před odjezdem několikrát děkoval, že jsem ho ukecala. Jinak s Evou už bydlíme měsíc a půl na pár metrech čtverečních. Je pravda, že teď jsme si polepšily a už máme každá vlastní postel. Chodíme spolu do školy a sdílíme spoustu věcí, počínaje kuchyňskými ingrediencemi a konče opalovacím krémem a pořád je to úplně super. Jako už po několikáté v životě jsme si uvědomily, že cizinci náš ironický humor úplně nedávají, a tak o to víc bavíme sebe navzájem.

Několik lidí z našeho domu hraje na různé nástroje a tak se párkrát sešli a hráli spolu. Já sice samozřejmě jen poslouchala, ale i tak to bylo super. Eva s Emou mají ukulele, Ryan benjo a Kieren (hrozně sympatický Angličan, který ale nonstop pracuje a tak nemá vůbec čas) kytaru. Sice jim to nijak zvlášť nešlo, ale byla to sranda a hráli pěkný písničky.

Občas se tu stane i něco ne tak pozitivního. Měli jsme tady pár zemětřesení, ale naštěstí vždy jen takové maličkaté, že je člověk sotva zaregistroval. Přepadli tady pár lidí. Ale na druhou stranu se tady třeba zase moc nekrade. Na trhu se po zavíračce přes všechno prostě jen přehodí šátek a další

den se zase odkryje. To se stává celkově i v obchodech, že tam člověk přijde a nikdo tam není, protože majitel šel asi zrovna na oběd. Nebo u stánků. Tuhle jsme si chtěli na ulici koupit kokos a nikdo tam nebyl. Nakonec jsme se zeptali u stánku vedle a tam nám řekli, že neví, kde prodavač je, ale že ty menší kokosy jsou asi za pět a s dalším stánkařem se pak shodli, že ty větší za sedm. Tak jsme si vzali dva kokosy, sami si je nařezali, našli si za pultem brčko a pytlík a peníze nechali zastrčené pod miskou.

I když teď už nikam moc po večerech nechodíme, sem tam uděláme výjimku. Jeden večer jsem se šla podívat na trivia night, což znamená, že se lidé v hospodě rozdělí do skupinek a moderátor čte otázky, na které se musí zapisovat odpovědi. Během hry jsme si říkaly s Evou, že jsme asi fakt hloupé, protože jsme každá věděly odpověď jen asi na pět otázek. Ale pak při kontrole se ukázalo, že ostatní sice odpověděli na všechny, ale 90% jich bylo špatně a těch našich pět bylo aspoň správně. Mezipauzy byly doprovázeny dalšími soutěžemi, jako třeba řadou panáků s vodou, mez kterými byl schovaný jeden s vodkou a padl zrovna na Evu:-)

Další večer jsme zase šly i s Maaikou do jiného baru a protože tam byla docela nuda, tak jsme vymyslely večer nejšílenějších tanců a soutěžily, kdo zatancuje bláznivější tanec. Přidalo se k nám pár místních zevláků, takže to nakonec byla jedna z nejtípnějších nocí. Jiný večer jsme šli na ska koncert, který ale zrušili a tak jsme skončili v takové malé tiché restauraci, kde hrál chlápek na kytaru. Ke konci večera nechal jednoho z našich kámošů zahrát pár písniček, a ten hrál tak skvěle, že ho tam nakonec nechali hrát až do půlnoci a postupně se k němu přidávali další lidé na všechny možné nástroje, co se po baru našly...djembe, harmonika, příčná flétna apod. A všichni zpívali.

Neminul nás ani svátek svatého Valentýna. S Evou nás napadlo, že je to super výmluva zajít si na dobré jídlo do restaurace, za kterou jsme normálně nechtěly utrácet. Los padl na naši oblíbenou indickou, kterou jsme objevily jednou po cestě z trhu. Z naší romantické večere ve dvou se nakonec stala hromadná večere asi v šesti lidech, protože když se ostatní doslechli, že jdeme do té indické, chtěli jít všichni s námi.

Také jsem se seznámila s dalším klukem přes Couchsurfing. Byl to architekt, zároveň vyrábí různé umělecké věci z recyklovaného odpadu a také je truhlářem. Vymyslel, že můžeme udělat nějaký architektonicko-ekologický projekt, zajít na radnici a udělat to opravdu oficiálně. Ale nakonec jsme to vzdala, za prvé neuměl ani slovo anglicky, a tak jsme si nebyla stopro jistá, že tomu nápadu rozumím, za druhé bydlel až v nějaké vesnici asi hodinu od Xely a za třetí dva měsíce je málo času a už teď nic nestíhám.

Krom něj jsem ještě potkala jednu holku Danielu. Ta si podala inzerát v místním magazínu, že hledá někoho na procvičování angličtiny. Když jsme se potkaly, tak se ale ukázalo, že anglicky umí snad líp než já, protože žila ve Státech. Tak jako tak to bylo super, byla hrozně vtipná a zajímavá, angličtinu si chtěla jen procvičovat, aby ji nezapomněla a ještě k tomu to byla učitelka španělštiny, takže mě i něco naučila. Sešly jsme se ale pak už jen jednou, protože bohužel dostala práci v jiné části Guatemaly.

V pátek jsme měly dopoledne volno, a tak jsme se vydaly na trh San Francisco, největší trh v okolí. Všichni nám řekli, že cesta trvá tak dvacet minut, a tak jsme ráno moc nepospíchaly. Bohužel 20 minut to asi trvá autem, možná pěšky. Chicken busem to byla hodina a půl. Trh byl vážně obrovský. Nejvíce se nám líbily tisíce různě barevných látek. Snaha najít část s jídlem nám zabrala tak

dlouho, že už pomalu zavíraly, jelikož nás každý neustále posílal jiným směrem. V jednu chvíli jsme se také dostaly do části se živými zvířaty. To byl docela brutální pohled. Sluníčko, udusaná hlína, prach a do toho kolíky s uvázanými prasaty a prasátky, ovečkami a jehňátky, kozami a kůzlátky, osly a oslátky, ošatky se slepicemi a kuřátky, klece se štěňátky a už ani nevím co ještě. Také jsme s hrůzou zjistily, že místní módou je prodávat obarvená kuřátka různými křiklavými barvami. Stále mi není jasné, k čemu někdo potřebuje mít doma třeba modré kuře.